

[Skrunsager Skau]

ikke decentralisering. Det viser altså, at ét er teori, de fine tanker om decentrale beslutninger, noget andet er praksis.

Jeg føler, det er vigtigt, at kontrollen med kommunalbestyrelserne bliver udøvet af borgerne. Det er borgerne, der skal påvirke de lokale politikere, ikke de centrale myndigheder.

Og en anden bemærkning til teksten: jeg kan ikke forstå, at forslagsstillerne undrer sig over fredningsstyrelsens opgivelse af indsigelsen efter kommuneplanlovens § 26. Heri står der jo, at den statslige myndighed kan nedlægge veto, hvis det pågældende lokalplanforslag involverer meget betydelige statslige interesser. Det føler jeg ikke der er tale om i denne sag.

Venstre kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det er altid populært at stå og sige om et parti, der går ind for decentralisering, at nu er de centralister, at hver gang det kommer til stykket, bliver de jo centralister.

Jeg vil godt bede hr. Skrunsager Skau om at præcisere: hvor ligger i grunden i de første tre elementer i forslaget centraliseringstendenserne? Det er for at få afklaret det her og nu, så vi ikke får en længere diskussion om noget, der muligvis beror på en misforståelse.

Pelle Voigt (SF):

Jeg må sige, at jeg ligesom hr. Leif Hermann stiller mig noget undrende over for de betragtninger, en række ordførere har gjort gældende heroppefra med hensyn til det fremsatte forslag. Det skyldes først og fremmest, at fremsættelsen af forslaget bliver skildret som et centralistisk indgreb, et lovindgreb med tilbagevirkende kraft, med alle de rædsler, det efter forskellige ordføreres opfattelse indebærer.

Sandheden om dette er, at hele denne debat og en hvilken som helst form for folketingsindgreb i denne sag kunne have været sparet, dersom Frederiksberg kommunalbestyrelse havde optrådt i overensstemmelse med lovens ånd og intentioner, og dersom miljøministeriet og planstyrelsen havde fastholdt de rimelige beslutninger og indsigelser, man var fremkommet med.

I stedet har Frederiksberg kommunalbestyrelse, som ganske udmærket var klar over, hvordan det stod til med folketingsflertallet i denne sag, hvordan folketingsflertallet mente at loven skulle fortolkes, besluttet for enhver pris at forsøge at gennemføre denne sag, tromlet denne sag igennem på en måde, som nødvendigvis er element af lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det er ikke folketingets beslutning, at dette sker. Det er faktisk en beslutning truffet på et endog meget spinkelt stemmegrundlag i Frederiksberg kommunalbestyrelse.

Man må sige, synes jeg, at Frederiksberg kommunalbestyrelses lille flertal og Frederiksbergs borgmester på mange måder i denne sag har optrådt, som man gjorde det i den uoplyste enevældes tid. Hvis der er nogen, der skal tale om centralisering og ikke-centralisering i denne sag, er det vist ikke tilhængerne af de beslutninger, som borgmesteren på Frederiksberg og Bikubens Boligfond har forsøgt at tvinge igennem.

Beboernes synspunkter må dog være en væsentlig del af betragtningerne omkring decentralisering af beslutninger, overholdelse af kommunal planlægning osv., men beboernes synspunkter er systematisk blevet usagligt tilsidesat. Man har oven i købet forsøgt at holde beboerne for nar – på trods af deres meget store arbejde – på den måde, at man ustandselig har mødt klager, forsøg på at få ændret disse forhold og at påklage dem, med, at der var tale om skønsmæssige beslutninger truffet på administrativt plan, som ikke, selv om de var yderst beklagelige, kunne gøres til genstand for påklage nogen steder.

Rigtig pinligt bliver det efter min opfattelse, når man ser, hvordan planstyrelsen, som havde fremsat en klar indsigelse, i samme øjeblik borgmesteren på Frederiksberg gjorde opmærksom på, at det syntes man på Frederiksberg var en rigtig dårlig idé, trak sin indsigelse tilbage. Hvad har man så en planstyrelse til? Hvad har man så egentlig de rettigheder til indsigelse til overhovedet? Meningen med at have en lovgivning på dette område, meningen med at have en sådan indsigelsesret, må dog være, at den skal anvendes, og at man ikke automatisk trækker indsigelsen tilbage, så snart den i en kommunalbestyrelse støder på den mindste smule modstand.